

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνιὰκόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίας παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γρόμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.

Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα δὴμος μέρεα—ὁ δέκα φράγκα καὶ ὅσ' τ' ὄγ' ἔρι.

Πέμπτη τοῦ Μάη τοῦ μηνός,
ἤχος ἤχει γαῖδουρνός.

Ἐνεῖντα καὶ ἐνιὰκόσα
καὶ ἄνοιξις διαγελῶσα.

Ψάλλουν ξύλιν' ἀγγελούδια τῆς Πρωτομαγιάς τραγουδία.

Πρωτομαγιά, πρωτομαγιά,
καὶ ἄς πιούμε σ' ὅλων τὴν ὑγεία.
Ἐμπρὸς 'στ' ἀνθὰ τὰ ποικίλα
να κάνουμε μετάνοια,
καὶ μ' ἀγκινάρας φύλλα
να πλέξουμε στεφάνια.

Ἐβγάλουμε, βρε Περικλῆ, γαῖδουρινὴ φωνάρα
καὶ πιούμε πῶς πατήσαμε ξανά 'στὴν ἀγκινάρα.

Πρωτομαγιά, πρωτομαγιά,
καὶ ἄς πιούμε σ' ὅλων τὴν ὑγεία
καὶ εἴπωμεν πρὸς τοὺς φίλους :

Πολιταὶ κάθε κόμματος,
ἡμέρα στεφανώματος,
καὶ ἄς στέψωμεν ἀλλήλους.

Πολιταὶ δόξης καὶ τιμῆς
μὲ δρᾶσι καὶ μὲ γνῶσι,
ἀν δὲν στεφανωθοῦμ' ἐμεῖς
ποιὸς θὰ μᾶς στεφανώσῃ ;

Μᾶς χαίρετοῦν σωτήρια
καὶ πάλιν Ἀνθεστήρια,
καὶ γίνονται ξανά
τῆς φύσεως μυστήρια
μεγάλα καὶ τρανά.

Ὁ Μᾶτος μᾶς προσκαλεῖ,
διὰ δόντρον μου κουλούκια,
καὶ ἄς ξεπλωθῶ με, Φασουλῆ,
μὲς 'στ' ἀγκινχροκούκια.

Νέα τῆς φύσεως χαρὰ
καὶ κόσμου πανηγύρι,

καὶ μοῦπανε 'στὴν ἀγορὰ
πῶς βγήκανε καὶ οἱ τσίροι.

Τοῦ πνεύματος καὶ τῆς σαρκὸς
τὸ νέον σφρῖγος ψάλλω,
καὶ μὲ τὸν τσίρο διαρκῶς
τὸ κράτος παραβάλλω.

Τῶν τσίρων ἡ παραβολὴ
ἀρμόζει μόνον, Φασουλῆ,
καὶ ὅλοι γεραίρουν ἐν ᾧδατι
τὸ κράτος τὸ τσιροειδές.

Φ. —

Μαῖε μου χρυσομάλλη,
ἤλθες καὶ τὰ ἡδόνι ψάλλει
τὰ νεανικά σου κάλλη
'στὰ χλωρὰ κλαδιά.

Ψάλλει καὶ παντὸς Λουκούλου,
καθενὸς τρανοῦ Συμβούλου,
καθενὸς Βοκοτοπούλου
τὴν χρυσὴ καρδιά.

Ἄς αὐτὸ καὶ αὐτὸ τὸ κύμα
πῶς πηγαίνουν μ' ἐνα βῆμα
μέσα 'στὸ κοινὸν τῶν μνημάτων,
'στὸν Ὠκεανόν.

Μὰ καὶ τῆς Βουλῆς, κεφάλι,
κύττα σχέδια μεγάλα,
μέσα σὲ καλάθι μ' ἄλλα
ρίπτονται κοινόν.

Δύο δύο τὰ πουλάκια
'στῆς μυρσίνης τὰ κλαδάκια
τῶν ἐρώτων τραγουδάκια
τραγουδοῦν γλυκά.

Δύο δύο πᾶνε πάλι
καὶ οἱ πατέρες οἱ μεγάλοι.

πληρωμή να πάρουν κι άλλη
από Κεντρικά.

Π.—Δρέψατε πάλιν, Έλληνες, νεοθαλείς κοτίνους,
και στεφανώσατε κι'αυτούς τους άρχοντας κι'εκείνους,
και τόν Κορφιάτη στέψατε, που δρόμο μάς άνοίγει,
αυτός δέν κόπτει δι'αυτόν γιατί'ή δουλειά τόν πνίγει.

Κι'έγώ στεφάνια σήμερα του Κερκυραίου φέρνω,
και ταπεινά τόν προσκυνώ
και θλιβερός αναφωνώ
πως Μάτος αιώνιος δέν είναι τό Κουβέρνο,
και φεύγουνε κι'οί φίλοι μας ως άστραπή ταχεία
και τότε δυστυχία.

Κι'αυτός δέν έλυσμόνησε, πλὴν φεύ ! έλυσμόνηθη
χωρίς καμμίαν συντριβήν, χωρίς κανένα πόνον,
κι'ό Πρωτοπαπαδάκης του κι'εκείνος τόν ήρνήθη,
κι'έγινε κι'ή περίφημη πεντάς τῶν Ιαπώνων.

Δρέψατε πάλιν, Έλληνες, άειθαλείς κοτίνους
και στεφανώσατε κι'αυτούς τους άρχοντας κι'εκείνους,
μά στέψατε, παρακαλώ, και τόν τρανό τόν Ράλλη,
πουριόζο χρυσομάλλη,
που πῆρε κι'αυτοκίνητο να τρέχει γιατ'τό κόμμα,
και φεύγετε να φεύγουμε προτού μάς κάνη ληῶμα.

Στέψατε κι'άλλους, στέψατε, και σήμερα μια σκέψις
ανά τό κράτος ύψηλή
να βσιλεύη, Φασουλῆ,
παντός και πάσης στέψις.

Ήλθε Μάης, ήλθε Μάς,
κι'από κήπους άνθιμένους
στεφανώματα σ'έμας
και δρό φάσκελα'στους ξένους.

Όλοι μας στεφανωμένοι
της Έληας και τὰ Κορδόνια
ψάλλωμεν με κρότους τράκας.

Και σε κήπους ξαπλωμένοι
ας άκούσωμεν τὰ ηδόνια
του Μαΐου και της Πλάκας.

Φ.—Χαίρ' Έλλάς, πατρίς ποτνια, τῶν Μαΐων ή τροφός,
δλ'ή φύσις μια μαγεία, μοσχοβόλημα και φῶς,
φῶς θερμότατον ένσκηπτον
όπου σύγχρονο Έλλάς,
και καθέτως καταπίπτον
εις Έλλήνων κεφαλάς.

Φῶς φλογίζον, φῶς φωνάζον,
φῶς ιδέας έπωάζον
εις καιούσας διανοίας,
μέλλοντας Στρατούς και Στόλους,
μαχητάς άστραπηδούλους,
και πολεμικάς μανίας.

Φῶς λαμπρόνον τόν αϊθέρα
κι'όλους σπεύχον'στη δουλειά,
πως να βάζουν νύκτα'μέρα
'στην άγγάρεια τὰ σκυλιά.

Φῶς Ρωμηῶν έπωφελές,
κι'όποιος μύγαις πάντα χάθει
μ'αυτό φλέγεται κι'ανάθει
γιατ'να τρώη πιο πολλὰς.

Φῶς Έλλάδος πυρπολῶν
και πολλούς άπασχολῶν
εκ τῶν νῦν Έλληνοπαίδων
σε τραπέζια καφενέδων.

Φῶς, που κάνει τούς έν τέλει
να μάς κάνουνε χατήρια,
φῶς, που τίποτε δέν θέλει
παρά μόνον πανηγύρια.

Φῶς θομβῶνον άλλοφύλους
και σκηπτούχους συγγενείς,
και σ'έμας πορίζον φίλους
δντως Έλληνομάνεις.

Φῶς μεστώνον κάθε κλάδον,
φῶς τὰ φῶτα συγκεντρῶνον
δύο φωτεινῶν Έλλάδων,
της παλῆς και τῶν συγχρόνων,

Φῶς θά πάρω, φῶς θά σπείρω
κατά μήκος, κατά πλάτος,
κι'ό, τι βλέπω τώρα γύρω
έχει σχέσι με τό κράτος.

Αυτός δ' μήν ό Μάτος, αυτός ό χρυσομάλλης,
μου φαίνεται, βρέ Περικλή, σφριγῶν καθῶς ό Ράλλης.
Ή πεταλούδα, που λευκή τριγύρω φτερουγίζει,
σάν Κόντες Τζώρτζης φαίνεται πετών μετ'εὐστροφίας,
κι'αυτά τὰ τριαντάφυλλα, που πῆει και καθίζει,
μου φαίνονται σάν Βουλευτά τῆς πλειονοψηφίας.

Ή πεταλούδα κάθεται 'στό ρόδο και 'στόν κήνο
κι'άκούω να κρυφομιλῶν μαζί της, ύψιπέτη,
και τό κρυφοφιθύρισμα τῶν λουλουδιῶν έκείνο
μου φαίνεται πως γίνεται μονάχα γιατ'ρουσφέτι.

Άκου του Γκιώνη τήν φωνή...σάν στόνος θεσιθήρ
μου φαίνεται, βρέ Περικλή, που τήν καρδιά ξεσχίζει,
μά βλέπω μέσα 'στους άγρούς και βουν τόν άροτήρα
και τόν κυρίαρχον λαόν άμέσως μ'ένθυμίζει.

Έκείνο τό τετράποδον, που κελαϊδει με πόνον
και πάθος περισόν,
μου φαίνεται σάν ρήτορας στωμόλος τῶν συγχρόνων
εις τήν διαπασών.

Έκείνα τὰ κοσμάτια
τῶν λιγυρῶν βατράχων
μου φαίνονται σάν άσματα
Τурταίων Τουρκομάχων.

Θερρῶ με τό Ρωμαϊκό πως έχουν σχέσι κάποια
δλα τὰ γύρω πράγματα...κι'εκείν'ή δόλιχα πᾶπια,
που πλύνει τ'άτπρα της φτερὰ
μέσα σε βρώμικα νερά,
σάν τήν Έλλάδα, Περικλή, μου φαίνεται, που θέλει
να πλύνη τήν άσπράδα της σε χρόνια της Έλη.

Μπουκέτο Μαργάτικο
Λιγιάκι μπαργάτικο.

Τούτος ό τράγος, που μας σῶ,
λὲς κι'είναι πατριώτης,
όπου τὰ κλέη τὰ χρυσᾶ
της έποχῆς της πρώτης
τ'άναμασσᾶ και τ'άναμυρηκάζει,
και μετανάστευσιν πολλούς έξαναγκάζει.

Περικέτο μου, και καθεμιά κουρούνα
πως του Συντάγματος κι'αυτή
άναθεώρησιν ζητεί,
κι'εκείν'ή παπαρούνα,
καταίεται πρόστυχη και περιφρονημένη,
και κράτους 'ήντροπή 'στους κάμπους πεταμένη.

Γιώρτασε, βρέ Περικέτο,
καθῶς πάντοτε και 'φέτο,
κι'όλο παίζει κλαρινέτο.

Έλα γλέντα με σαντούρια,
με βιολι και με λαγούτο...
πως σου φαίνεται και τούτο,
μέσα 'στ'άλλα τὰ καινούρια
να ξανάβγουν και τ'άγγούρια;

Τῆς προόδου μας σημεία
βγαίνουν δλοφάνερα...
χυμός, δρᾶσις, εὐθυμία,
θᾶβγουν και τὰ τζάνερα.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
του Μαΐου πανηγύρι.
Μιά χαρά μες 'στὰ λουλούδια
της άνοίξεω; ξαπλώσου,
με τῶν άγγουριῶν τὰ φλούδια
δρόσισε τό κούτελό σου,
πούχει μέσα τό μαγάλό σου.

Άγγούρι, Περικέτο, που 'πρασίνισε προσφάτως,
έχει σχέσι με τό κράτος.
Πάν τό κράτος και μ'έκείνο πως σχετίζεται, γαϊδούρι;
Πῶς έκεί που δέν τό σπέρνουν ξεφτυρνεί σάν άγγούρι.

Π.—Καλά λές, βρέ Φασουλῆ,
έχει σχέσι και πολλή.
Φ.—Βάλε'στην κομβιοδόχη
του Πρωθυπουργού δυό ρόδα...
κύττα νάζι που σου τᾶχει,
κι'από τούτον πέρνε μόδα.

Ήλθε Μάης μυροδόλος,
κι'ό Κορφιάτης ό μαριόλος
ξεφυλλίζει μαργαρίτα κώνωντας της έρωτήσεις
άν αυτό τῆ στίλβον έλος θ'άποξηρανθή τῆς Βρύσης.

Π.—Ήλθε και πάλιν 'στὰς κλεινάς τῶν Άγγλων ή Βασίλισσα.
Φ.—Κι'έγώ γιατ'αυτήν, βρέ Περικλή, καθόλου δέν σου μίλησα.
Π.—Άλήθεια, βρέ, δέν μου πες γρύ και δέν με διεφώτισες.
Φ.—Τί να σου κᾶνω, Περικλή... μήπως και σύ μ'έρωτησες;
Π.—Άλλά και μια Προγκήπισα μάς ήλθε Βαυκεζία,
ή προσφιλή Τερέζα,
θερμή φιλέλληνη πρό πολλού
κι'αυτή του κόσμου του καλού,
κι'όμως έσύ, ζωντόβολο, μήτε γιατ'αυτή μ'έσκότισες...
Φ.—Τί να σου κᾶνω, Περικλή... μήπως και σύ μ'έρωτησες;

Κι'ό Μπουναλάτη με πολλούς
έν ποδηλάτοις Ιταλούς
σῶθνε'στην γῆ της Μιχαλοῦς.
Και σύ σάν χαχᾶς με κυτᾶς
κι'ό, τι γι'αυτό δέν μ'έρωπᾶς
να μάθης πως κι'ή καθόδος αὐτῆ τῶν Ιταλῶν
γίνεται προς καλόν.

Και τίποτε παράξενον δέν είναι, μπαχλάκη,
να φοβηθῇ τὴν έκδρομὴν της Πόλις τὸ Ντιδῆν,
και τίποτε παράξενον ή σύμπαχος ή Πόλη
μιά νότα να μάς στείλῃ,
κι'έξήγησιν να μάς ζητή
γι'αὐτὸν τὸν Μπουναλάτη,
που με κατάνυξι πατεῖ
'στην ιερὰ μας Άλτι.

Τί Μάης πολυσήμαντος, σὸ φωτεινὸν Βασίλειον!..

Π. — Ἀγόρασε κι' ὁ Κάϊζερ τὸ θαυμαστὸν Ἀχιλλεῖον,
ὁποῦ δὲν ἔχει κήρυξαι, κουνούπια, φύλλους σκνίπες,
μὰ καὶ γι' αὐτὸ τὸ γεγονὸς μιὰ λέξι, σὺ δὲν εἶπες.

Φ. — Μὲ συγχωρεῖς, ποῦ γεγονὸς
τοιοῦτον ἐλησμόνησα,
καὶ ξαπλωμένος ἀδρανῶς
καὶ τοῦτο δὲν ἐτόνισα.

Π. — Πῶς παραβλέπεις, Φασουλῆ, τοιαῦτα γεγονότα,
καὶ φαίνεσαι κολοκυθᾶς;

Φ. — Μὲ συγχωρεῖς, μὲ συμπαθῆς,
πλὴν σήμερον ἀναφωνῶ πρὸς πλήθη κεχηνότα :

Τὴν ἀγορὰν τὴν ἀγαστὴν
ἐλᾶτε ν' ἀνυμνήσωμεν,
καὶ τὸν κλεινὸν ἀγοραστὴν
οἱ πάντες προσκυνήσωμεν.

Τώρα θ' ἀκούμε δυνατὰ
τοῦ Κάϊζερ μπουμπουνητὰ
καὶ πτερνιστήρων κτύπους
στοὺς μυροβόλους κήπους.

Τώρα θὰ περιφέρεται θωρακισμένος Ἄρης,
τώρα θὰ τρίζουν θώρακες κι' ἀστραφτερά λεπίδια,
καὶ μήτε γιὰ τὸν Χάινε καμμιά θὰ γίνη χάρις,
μὰ καὶ σ' ἐκεῖνον γρήγορα θὰ ποῦνε : ξεκουμπίδια.

Δεῦτε πανηγυρίσωμεν μεγάλην ἀγορὰν
κι' ἀνέλπιστον χάραν,
καὶ σὸ λαμπρὸν Ἀχιλλεῖον, ὃ παῖδες Ἀχιλλέων,
τὸν Ἀχιλλέα ψάλλωμεν τῶν Πρώσσω Βασιλέων.

Ὅποια σύσφιγξις δεσμῶν
ὁπόταν μὲ παροξυσμὸν
τρανοὶ Δραγόνι τῆς φρουρᾶς καὶ λάμποντες Οὐλάνοι
πετοῦν σπαθιά καὶ κρᾶνη,
καὶ μπράτσο μὲ τοὺς Κόντηδες βγαίνουν σ' τῆς Σπιανάδες
καὶ κάνουν πατινάδες.

Τέτοιο καλὸ δὲν τὸλπιζε κανένας νὰ γενῇ,
τώρα κοντὰ μας θάχωμε μεγάλον συγγενῇ,
τώρα τὸ καλοκαῖρι τοῦ θὰ τὸ περνᾷ μ' ἐμᾶς
καὶ στοὺς Ρωμηοὺς χαζίρικος θὰ πέφτη λουκουμάς,
κι' ὁ Βασιλεὺς μας σὰν ἰδῇ σὸ κράτος πῶς συμφέρει
μπορεῖ κι' αὐτὸς σ' τὴν Κέρκυρα νὰ κἀν καλοκαῖρι.

Καὶ θὰ φέξῃ καὶ γιὰ μᾶς τὸ πάγκαλον τὸ κτήμα,
κι' ὁ Κάϊζερ ὁ λατρευτὸς
φιλέλλην θὰ γενῇ κι' αὐτὸς
μὲ τὰς συχνὰς διατριβὰς εἰς τῶν Ρωμηῶν τὸ κλίμα.

Μὲ τὸν καιρὸ θὰ γνωρισθῇ μαζί μας ἐκεῖ πέρα,
κάθε φίλι γίνεται μὲ τὴν συχνὴ τὴν σχέσι,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας φίλος θὰ ἔγῃ μιὰ μέρα
καὶ σὰν τὸν Δούγκαν πιθανὸν κι' ἀρχαῖα νὰ φορέσῃ.

Ἐξάρτε τὴν ἀγορὰν τοῦ Μεγαλειοτάτου
κι' αὐτοπροσώπως τώρα πιά θὰ τρέχωμε κοντὰ του
νὰ λέμε τὰ δεινὰ μας
καὶ τὰ παράπονά μας.

Κι' ἐκεῖνος, ὁποῦ σήμερα πόντον καὶ γῆν σαλεύει
καὶ μᾶς ἀγάπησε πολὺ,

ἔτσι γλυκὰ θὰ μᾶς μιλήῃ :
μὴν κλαῖτε, θάρρος, Ἀχιλλεῖς, κι' ἡ μοῖρα σας δουλεῖ
καὶ πιθανὸν πρὸς χάριν σας νὰ γίνη καὶ σ' τὴν Τῆν
τοῦ Κάϊζερ Ἀχιλλεῖον ν' ἀρχεσθε καὶ σ' ἐκεῖνο.

Π. — Τὴν Ἀνασσαν τῶν Βρεττανῶν κι' ἐγὼ θὰ προσκυνῶ
καὶ τράβα παραπίσω.

Ὁ Περικλῆτος προσφωνῶν τὴν Ἀνασσαν τῶν Βρεττανῶν.

Πάλιν μέσα στὰς κλεινὰς
τὰς τοσοῦτον φωτεινὰς
ἤλθες, Ἀνασσα κλεινὴ
κι' ὑπὲρ πάσας φωτεινῇ.

Δὲν λυπήθηκες λεφτά,
πῆρες πῆλινα κανάτια,
ποῦ δὲν ἔχουν ἀπ' αὐτὰ
τῆς Ἀγγλίας τὰ Παλάτια,
γιὰ νὰ κάνουν τὸ νερὸ
μέρα νύκτα δροσερό.

Ὅμως καὶ τσαρούχια πῆρες, Ἀνασσα περικλυτή,
ποῦ τὰ βάζουν φτερωτοὶ
τῶν Ρωμηῶν σταυραετοί.

Μὰ θαρρῶ, χαρίτων χάρις,
πῶς ἐξέχασες νὰ πάρῃς
καὶ λιγάκι πασσατέμπο καὶ καμπόσους ναργιλέδες,
νὰ τοὺς βλέπουν οἱ Μυλλόρδοι, νὰ τοὺς βλέπουν ἡ Μυλλί
καὶ νὰ μάθουν μὲ τί τρόπο κι' ἐργασία μιὰ χαρὰ
πιά νουν οἱ Ρωμηοὶ τὴν Νίκη καὶ τῆς κόβουν τὰ στερῆ.

Ἀνασσῶν ὠραιότερα,
πάλιν σὲ παρακαλῶ
νὰ μᾶς ἔρχεις ἐδῶ πέρα
κάθε λίγο γιὰ καλὸ,
καὶ μὲ τόσας τῶν Ἑλλήνων
ἀναμνήσεις φορτωμένη
νὰ γυρίζῃς σὸ Λονδῖνον
κάπως ἐξελληνισμένη.

Εἰς τὸ Στάδιον ἐκεῖνο νὰ βραβεύῃς ἀθλητὰς
καὶ Σχολεῖων μαθητὰς,
πάντα σὲ Πανελληνίους νὰ τυχαίνῃς καὶ σὲ σχόλαις,
κι' ἐγὼ χάσκων ἀδρανῆς
νὰ θρηνηῶ γιὰ τοὺς γονεῖς,
ὁποῦ θέλουν τὰ παιδιὰ τῶν κάθε τόσο μεντζισόλαις.

Δέξου φίλημα σὸ χεῖρ κι' ἀπὸ τὸν ἐυλένιο Βέρδο,
ποῦ χαζεύει καὶ γελάει
χαίρετιστα πάλαι
κι' ἀπὸ μὲ σὸν Ἐδουάρδο.

Φ. — Ὁ χρυσοῦς Μάϊε, δέξου μεγαλυνάριον,
καὶ σὺ μὲ τὰ μεγαλιὰ τὰ τετράποδα μακάριον
μαζί μας πανηγυρίζε
καὶ σὲ χωράφια γύριζε,
καὶ μὲ χαρίσματα βαρεῖα
ζύπνα τὴν πρασιναῖα,
ὁ κόσμος δίχως γαϊδουριά
δὲν ἔχει νοστιμάδα.

Π. — Ὁ Μάϊε σὲ χαιρετῶ, κι' ἐγὼ στοὺς κήπους ἐξῶ
ἐπιθυμῶ μαγατικάις τοῦ φίλου νὰ τῆς βρέξω.